

Но на прозореца завесата пред мен
да падне чакам аз. От молниите блясък
ще свети вам по пладне. Бурята навън
ще заглушава вашия безсмислен кръсък.
А без видения ще бъде моя сън.

Разръфани и прашни, вечерния хлад
най-сетне ще ви лъхне. Морно меланхолни
чела ще наведете. Спомена нерад
ще пари – като въглен – на душите болни, –
като забита и прекършена стрела.
А медлено ще чезне вечерна позлата
на висоти, остали тайна за мечтата.
И то в оня час на синята мъгла,
когато млъква шум и тишината стене,
при своите прозорци седнали без мощ,
спомнете си, деца, спомнете си за мене
и прошепнете – лека нощ!

На първо място ще видим, че без Яворов да е слушал „Стоунс“ или
Джагър и Ричардс да са чели Яворов, те са автори на почти един и същи
стих:

Седя и гледам от прозореца: деца
играят вън...

I sit and watch the children play.

Това е накратко мотивът, ситуацията, развивана в двата текста. Веднага
се набиват на очи и някои структурни съвпадения. И двата са от по три
строфи⁴, и двата са в първо лице. И в двата ни се представя лирически го-
ворител съзерцател на преклонна възраст: „сedenето“ и „гледането“ са не-
говите пасивни, статични занимания в контраст с игрите, движението на
наблюдаваните деца. Този външен контраст между „сediaция“ и „играещи-
те“ се развива във вътрешен – между знаещия, опитния („Аз зная що е пек,
аз зная що е буря. Отдавна вече бдя“ „Doin' things I used to do, they think they
are new“⁵) и още незнаещите, невинните („пролет грее на безгрижните лица“;

⁴ Всъщност в Яворовото стихотворение те са 3х3 – всяка от строфите съдържа по
3 четиристишия, от които първото и последното са с римна схема abab, а средното –
cddc. По-семплите петстишия на песента са римувани по схемата aabbcc, като послед-
ният стих – „I sit and watch as tears go by“ („Седя и гледам през сълзи“) – се явява
рефрен, повтарящ се в края на всяка строфа.

⁵ „Неща, които някога съм правил, за тях сега са нови.“